

[Udenrigsministeren.]

tiske hovedcentre er da også, at den kolde krig vil blive fortsat og antagelig skærpet.

Det er derfor fortsat nødvendigt at sætte alt ind på at styrke og udbygge de internationale institutioner, der enten gennem regionalt sammenhold og samarbejde stræber efter at give Vestens lande den styrke, der er nødvendig for at gå uskadt gennem den kolde krig — jeg tænker her særlig på Atlantpagtorganisationen —, eller mere globalt og universelt som De Forenede Nationer søger at samle alle de medlemsstater, der er villige til at gøre en positiv indsats for fredens bevarelse og skabelsen af en ny og mere fuldkommen verden.

Danmarks udenrigspolitik er forankret i Atlantpagten. Som det ærede medlem hr. Hans Hedtoft udtalte den 29. september, er der ingen tvivl om, at Danmark ved at indtræde i Atlantpagten har ydet sit bidrag til at sikre friheden og freden i verden og derved er blevet frelst fra forsvars- og udenrigspolitisk at stå magtesløst i det tomme rum med den frygtelige risiko, dette ville have indebåret. Vi tror på Atlantpagtens mulighed for at forebygge en krig og opretholde vor frihed og selvstændighed. Det er min overbevisning, at Atlantpagten i de tre og et halvt år, den har eksisteret, og efterhånden som den er blevet bygget op, har vist sig i stand til at udøve en fredsbevarende og stabiliserende indflydelse. Det er den almindelige opfattelse i Vesteuropa, at der ikke i øjeblikket er akut fare for et fredsbrud i Europa. Atlantpagtens præventive virkning er således det, vi først og fremmest ser som pagtens mål. Men det vejer også tungt for os, at den i stadig større grad vil give os mulighed for at afværge en ny besættelse af Danmark, hvis den ulykke skulle ramme verden, at en tredje verdenskrig udbryder. Vort militære beredskab bidrager altså først og fremmest til at forebygge en ny krig. Men samtidig er det en forudsætning for, at målet, som den militære planlægning af NATO har sat sig, at Danmark skal kunne holdes, kan blive opfyldt. Men det skal indrømmes, at der endnu er et godt stykke vej tilbage, før vi

er nået så vidt med forsvarrets opbygning på denne side af Atlanterhavet, at vi tør tænke på at slække på anstrengelserne.

På Lissabonmødet i foråret opstilledes for hvert NATO-land mål for opbygningen af de militære styrker i 1952, et foreløbigt mål for de kommende to år; samtidig afgav landene hertil svarende programmer for deres forsvarsudgifter i de samme tre år. En tilsvarende undersøgelse af forsvarsprogrammerne skal herefter foretages hvert år, idet det er hensigten, at man under hensyntagen til eventuelle ændringer i såvel de militære behov som landenes økonomiske situation skal nå frem til nye faste mål for det kommende år og en hertil svarende revision af landenes forsvarsudgifter.

Når Danmark uanset sin relativt høje levestandard fik accepteret sit forsvarsprogram for 1951—54 på ialt 2 650 mill. kr., skyldtes det i første række, at man i NATO erkendte, at de ydre økonomiske forhold var overordentlig ugunstige for Danmark, idet forringelsen af bytteforholdet efter Koreakrigen var særlig kraftig for Danmarks vedkommende. Dette måtte naturligvis formindske Danmarks muligheder for at yde en forsvarsindsats, der stod på højde med det almindelige niveau i de andre lande.

Den anden årlige revision af forsvarsprogrammerne er nu indledt. Medens styrkemålene for 1952 i det store og hele vil blive nået, ser det ud til, at det vil blive vanskeligt at nå de fastlagte foreløbige mål for 1953. Det er muligt, at nogle af landene vil se sig nødsaget til at udstrække opbygningen af forsvarret til en lidt længere periode end oprindeligt fastsat.

I Lissabon opnåede Danmark en reduktion af sine forsvarsudgifter i forhold til de ønskemål, der var fremme, og det danske forsvarsprogram, der fornylig er afleveret til NATO, betegner en fastholden af det tilsagn, Danmark fik anerkendt på mødet.

Den hjælp, som vi har krav på fra vore allierede, vil det ikke være dem muligt at yde os, medmindre vi selv gør vor del og træffer de foranstaltninger, der forudsættes at påhvile Danmark. Derfor må vi fastholde de forpligtelser, vi har påtaget os, såvidt